

Mishnah Hullin Chapter 4

- (א) **בְּהֵמָה שֶׁהִיא מְקֻשָּׁה לִילָד, הוֹצִיא הָעֶבֶר אֶת יָדוֹ וְהַחֲזִירָה, מִתֵּר.**
הוֹצִיא אֶת רֹאשׁוֹ, אֵף עַל פִּי שֶׁהַחֲזִירוֹ, הָרִי זֶה כִּלְיֹד.
חֲתַף מִן הָעֶבֶר בְּמַעִיָּה, מִתֵּר בְּאֲכִילָה. מִן הַטְּחוּל וּמִן הַפְּלִיּוֹת, אֲסוּר בְּאֲכִילָה.
זֶה הַכֶּלֶל: דָּבָר שֶׁהוּא גּוֹפָה, אֲסוּר, וְדָבָר שֶׁאִינוֹ גּוֹפָה, מִתֵּר.
- (ב) מִבְּפֶרֶת שֶׁהִיא מְקֻשָּׁה לִילָד, מִחֲתַף אֶבֶר אֶבֶר וּמִשְׁלִיף לִפְלָגִים.
יֵצֵא רֶבּוֹ, הָרִי זֶה יִקָּבֵר, וְנִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה.
- (ג) בְּהֵמָה שֶׁמֵּת עֶבְרָה בְּתוֹךְ מַעִיָּה,
הוֹשִׁיט הָרוּעָה אֶת יָדוֹ וְנֹגַע בּוֹ, בֵּין בְּבֵהֶמָה טְמֵאָה, בֵּין בְּבֵהֶמָה טְהוֹרָה, טְהוֹר.
הָאִשָּׁה שֶׁמֵּת וְלָדָה בְּתוֹךְ מַעִיָּה, הוֹשִׁיטָהּ הַחֲזִיָּה אֶת יָדָהּ וְנֹגַעָה בּוֹ, הַחֲזִיָּה טְמֵאָה
טְמֵאָתָּה שְׂבָעָה, וְהָאִשָּׁה טְהוֹרָה עַד שֶׁיֵּצֵא הַיֶּלֶד.
- (ד) **בְּהֵמָה שֶׁהִיא מְקֻשָּׁה לִילָד, הוֹצִיא הָעֶבֶר אֶת יָדוֹ וְחִתְּכָה,** וְאַחֵר כֶּף שֶׁחֹט אֶת
אָמוֹ, הַבֶּשֶׂר טְהוֹר.
שֶׁחֹט אֶת אָמוֹ, וְאַחֵר כֶּף **חִתְּכָה**, הַבֶּשֶׂר מֵגַע נִבְלָה, דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: מֵגַע טְרֵפָה שְׁחוּטָה.
- מֶה מַצִּינוּ בְּטְרֵפָה שֶׁשְּׁחִיטָתָהּ מְטַהֶרֶתָּה, אֵף שֶׁשְּׁחִיטָתָהּ בְּהֵמָה טְהוֹרָה אֶת הָעֶבֶר.**
אָמַר לָהֶם רַבִּי מֵאִיר: לֹא! אִם טְהוֹרָה שְׁחִיטָתָהּ טְרֵפָה אוֹתָהּ בְּדָבָר שֶׁהוּא גּוֹפָה,
טְהוֹרָה אֶת הָעֶבֶר, דָּבָר שֶׁאִינוֹ גּוֹפָה! וּמִנֵּן לְטְרֵפָה שֶׁשְּׁחִיטָתָהּ מְטַהֶרֶתָּה? בְּהֵמָה
טְמֵאָה אֲסוּרָה בְּאֲכִילָה, וְטְרֵפָה אֲסוּרָה בְּאֲכִילָה; מֶה בְּהֵמָה טְמֵאָה, אֵין שְׁחִיטָתָהּ
מְטַהֶרֶתָּה, אֵף טְרֵפָה, לֹא טְהוֹרָה שְׁחִיטָתָהּ?
אָמְרוּ לוֹ: לֹא! אִם בְּבֵהֶמָה טְמֵאָה, שְׁלֹא הִיָּתָה לָהּ שְׁעֵת כְּשֶׁר, תֹּאמַר בְּטְרֵפָה,
שֶׁהִיָּתָה לָהּ שְׁעֵת כְּשֶׁר?...
- (ה) **הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּהֵמָה, וּמֵצֵא בָּהּ** בֶּן שְׁמוֹנָה חֳדָי אוֹ מֵת, אוֹ בֶן תִּשְׁעָה מֵת, קוֹרְעוֹ
וּמוֹצִיא אֶת דָּמּוֹ.
מֵצֵא בָּהּ בֶּן תִּשְׁעָה חֳדָי, טְעוֹן שְׁחִיטָה, וְחִיב מִשָּׁם 'אֶתוֹ וְאֶת בְּנוֹ', דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: **שְׁחִיטָתָהּ אָמוֹ מְטַהֶרֶתָּה...**
קָרָעָה וּמֵצֵא בָּהּ בֶּן תִּשְׁעָה חֳדָי, טְעוֹן שְׁחִיטָה, לִפִּי שְׁלֹא נִשְׁחָטָה אָמוֹ.
- (ו) **בְּהֵמָה שֶׁנִּחְתְּכוּ רִגְלֶיהָ, מִן הָאֲרָפוֹבָה וּלְמִטּוֹן, כְּשֶׁרָה; מִן הָאֲרָפוֹבָה וּלְמַעְלָן,**
פְּסוּלָה. וְכֵן שְׁנֵטֶל צִמָּת הַגִּידִים.
נִשְׁבֵּר לוֹ הָעֶצֶם, אִם רֶב הַבֶּשֶׂר קָיָם, שְׁחִיטָתָהּ מְטַהֶרֶתָּה; אִם אֵין רֶב הַבֶּשֶׂר קָיָם,
אֵין שְׁחִיטָתָהּ מְטַהֶרֶתָּה.
- (ז) **הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּהֵמָה וּמֵצֵא בָּהּ** שְׁלִיָּה, נֹפֵשׁ הִיָּפָה תֹאכֵל.
אֵינָה מְטַמָּא טְמֵאָת אֲכָלִין, וְלֹא טְמֵאָת נִבְלוֹת...
שְׁלִיָּה שֶׁיֵּצְתָהּ מִקְצָתָהּ אֲסוּרָה בְּאֲכִילָה. כְּסִימָן הַיֶּלֶד בְּאִשָּׁה, כֶּף סִימָן הַיֶּלֶד בְּבֵהֶמָה.
מִבְּכֹרֶת שֶׁהִפִּילָה שְׁלִיָּה, **יִשְׁלִיכָנָה לִפְלָגִין.**
וּבְמִקְדָּשִׁין, תִּקָּבֵר.
לֹא הֵיוּ קוֹבְרִין אוֹתָהּ בְּפֶרֶשֶׁת הַדְּרָכִים, וְאֵין תּוֹלִין אוֹתָהּ בְּאֵילָן, מִשָּׁם דְּרָכֵי הָאֱמֹרִי.

Hullin 68a

מאי טעמא? דאמר קרא ובשר בשדה טרפה לא תאכלו - כיון שיצא בשר חוץ למחיצתו נאסר.

רש"י ד"ה ובשר בשדה - כלומר חוץ למחיצתו דהיינו לאויר שרחם זה הוה ליה מחיצה להתירו בשחיטה וכיון שיצא הרי הוא כטרפה ולא תאכלו וכל מי שיש לו מחיצה ויצא כגון בשר קדשים שיצאו נמי מהאי קרא נפקא לן (מכות דף יח)

Mishnah Hullin Chapter 5

- (א) **אתו ואת בנו** נוהג בארץ ובחוץ לארץ, בפני הבית ושלל בפני הבית, בחלין ובמקדשין. פיצד? השוחט אתו ואת בנו חלין בחוץ, שניהם כשרים, והשני סופג את הארבעים; קדשים בחוץ, הראשון חייב פרת, ושניהן פסולין, ושניהן סופגין את הארבעים. חלים בפנים, שניהן פסולין, והשני סופג את הארבעים. קדשים בפנים, הראשון כשר, ופטור, והשני סופג את הארבעים, ופסול.
- (ב) חלין וקדשים בחוץ, הראשון כשר, ופטור, והשני סופג את הארבעים, ופסול. קדשין וחלין בחוץ, הראשון חייב פרת, ופסול, והשני כשר, ושניהן סופגין... חלים וקדשין בפנים, שניהן פסולין, והשני סופג את הארבעים. קדשין וחלין בפנים, הראשון כשר, ופטור, והשני סופג את הארבעים, ופסול. חלין בחוץ ובפנים, הראשון כשר, ופטור, והשני סופג את הארבעים, ופסול. קדשים בחוץ ובפנים, הראשון חייב פרת, ושניהן פסולין... [ו]סופגין את הארבעים. חלים בפנים ובחוץ, הראשון פסול, ופטור, והשני סופג את הארבעים, וכשר. קדשים בפנים ובחוץ, הראשון כשר, ופטור, והשני סופג את הארבעים, ופסול.
- (ג) **השוחט ונמצא טרפה**, השוחט לעבודה זרה, השוחט פרת חטאת, ושור הנסקל, ועגלה ערופה, רבי מאיר מחייב. רבי שמעון פוטר.
- השוחט ונתנבלה בידו**, הנוחר, והמעקר, פטור משם 'אתו ואת בנו'. שנים שלקחו פרה ובנה, זה שלקח ראשון ישחט ראשון, ואם קדם השני, זכה השוחט פרה ושני בניה, סופג שמונים. שחט שני בניה ואחר כך שחטה, סופג ארבעים. שחטה ואת בתה ואת בת בתה, סופג שמונים. שחטה ואת בת בתה, ואחר כך שחט בתה, סופג ארבעים. סומכוס אמר משם רבי מאיר: סופג שמונים. בארבעה פרקים בשנה, המוכר בהמה לחברו צריך להודיע: "אמה מכרתי לשחוט", "בתה מכרתי לשחוט", ואלו הן: ערב יום טוב האחרון שלחג, ערב יום טוב הראשון שלפסח, ערב העצרת, וערב ראש השנה. וכדברי רבי יוסה הגלילי: אף ערב יום הכפורים בגליל...
- (ד) בארבעה פרקים האלו, משחיטין את הטבח על כרחו. אפלו שור שווה אלף דינרין, ואין ללוקח אלא דינר, כופין אותו לשחט...
- (ה) "יום אחד" האמור ב'אתו ואת בנו', היום הולך אחר הלילה. את זו דרש רבי שמעון בן זומא: נאמר במעשה בראשית: "יום אחד" (בראשית א:ה), ונאמר ב'אתו ואת בנו' "יום אחד" (ויקרא כ"ב:כ"ח), מה "יום אחד" האמור במעשה בראשית, היום הולך אחר הלילה, אף "יום אחד" האמור ב'אתו ואת בנו', היום הולך אחר הלילה.

Hullin 5:1	Hullin 6:1	Hullin 7:1
אתו ואת בנו	כסוי הדם	גיד הנשה
נוהג בארץ ובחוץ לארץ, בפני הבית ושלל בפני הבית, בחליו ובמקדשיו.	נוהג בארץ ובחוץ לארץ, בפני הבית ושלל בפני הבית, בחליו אבל לא במקדשיו.	נוהג בארץ ובחוץ לארץ, בפני הבית, ושלל בפני הבית, בחליו, ובמקדשיו.
	ונוהג בחיה ובעוף, במזמן ובשאינו מזמן.	ונוהג בבהמה ובחיה ואינו נוהג בעוף

ויקרא פרשת אמור פרק כב פסוק כז - כט

(כז) שור או כשב או עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני

והלאה ירצה לקרבן אשה ליקוק:

(כח) ושור או שיה אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד:

(כט) וכי תזבחו זבח תודה ליקוק לרצונכם תזבחו:

Rabbi S.R. Hirsch, Vayikra 22:28, pp. 638-639

All these laws could be connected with the one idea of the animal mother-relation to the animal young... It is in this phase of animal life that the beginning of an approach to human character shows itself. Egotism, love of oneself, looking after oneself, is the powerful spring that moves animal life. Sacrificing oneself for the existence of another creature and devoted care for its well being, as occurs in the birth and care for the young... is the first elevation to that forgetfulness of self, which... forms the most divine trait in the nobility of human character. This human-like spark is not to be allowed to be extinguished... This trace of humanity renders the animal fit for... representing as an offering the ideal of morality to which Man is to aspire... As this same consideration for the humane factors in animal life is demanded in the law for חולין ואתו ואת בנו, for the provision of meat for ordinary human consumption, the stamp of altar-like purpose of morality is impressed on the every-day Jewish table.

תלמוד בבלי מסכת חולין דף פג עמוד א

ת"ר, את זו דרש ר"ש בן זומא: לפי שכל הענין כולו אינו מדבר אלא בקדשים, ובקדשים לילה הולך אחר היום, יכול אף זה כן? נאמר כאן יום אחד, ונאמר במעשה בראשית יום אחד, מה יום אחד האמור במעשה בראשית - היום הולך אחר הלילה, אף יום [אחד] האמור באותו ואת בנו - היום הולך אחר הלילה.

רש"י ד"ה בקדשים לילה הולך אחר היום - דכתיב (ויקרא ז) ביום קרבנו יאכל לא יניח ממנו עד בקר אלמא לילה שלאחריו קרי יום קרבנו עד הבקר.